Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 12ης Φεβρουαρίου 2020*

«Υπαλληλική υπόθεση – Έκτακτοι υπάλληλοι – Σύνταξη – Απόφαση περί καθορισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων – Εκκαθαριστικά σημειώματα σύνταξης – Προσφυγή ακυρώσεως – Προθεσμία υποβολής ένστασης – Εκπρόθεσμο – Αμιγώς επιβεβαιωτική πράξη – Εν μέρει απαράδεκτο – Αναζήτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων – Κατάταξη σε βαθμό και κλιμάκιο – Συντελεστής πολλαπλασιασμού – Ανάκληση παράνομης πράξης – Δικαιολογημένη εμπιστοσύνη – Εύλογη προθεσμία»

Στην υπόθεση T-605/18,

ZF, εκπροσωπούμενος από τον J.-N. Louis, δικηγόρο,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον B. Mongin και την L. Radu Bouyon,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση του σημειώματος της 30ής Νοεμβρίου 2017, με το οποίο το Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO) της Επιτροπής τροποποίησε, από 1ης Απριλίου 2015, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του προσφεύγοντος λόγω αρχαιότητας, καθώς και την ακύρωση του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018, με το οποίο το εν λόγω Γραφείο ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με το υπολειπόμενο ποσό των έναντι αυτού απαιτήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni (εισηγητή), πρόεδρο, L. Madise και R. da Silva Passos, δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Νοεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ίσχυε πριν τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004, για την τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αυτών (ΕΕ 2004, L 124, σ. 1) (στο εξής: παλαιός ΚΥΚ), προέβλεπε τέσσερις κατηγορίες θέσεων απασχόλησης που διακρίνονταν, κατά φθίνουσα ιεραρχική τάξη, με τα γράμματα «A», «B», «C» και «D». Η κατηγορία Α περιλάμβανε οκτώ βαθμούς, από τον βαθμό Α 8, ο οποίος ήταν ο χαμηλότερος, έως τον βαθμό Α 1, ο οποίος ήταν ο υψηλότερος.

2 Το άρθρο 5 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 723/2004 (στο εξής: ΚΥΚ), ορίζει τα εξής:

«1. Οι θέσεις που καλύπτονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης κατατάσσονται, ανάλογα με τη φύση και τη σημασία των καθηκόντων στα οποία αντιστοιχούν, σε μια ομάδα καθηκόντων των υπαλλήλων διοικήσεως (στο εξής “AD”) […]

2. Η ομάδα καθηκόντων AD περιλαμβάνει δώδεκα βαθμούς που αντιστοιχούν σε διοικητικά, συμβουλευτικά, γλωσσικά και επιστημονικά καθήκοντα […]».

3 Το άρθρο 44, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Υπάλληλος που έχει συμπληρώσει διετία σε κλιμάκιο του βαθμού του προάγεται αυτόματα στο επόμενο κλιμάκιο του βαθμού αυτού […]».

4 Το άρθρο 66 του ΚΥΚ περιέχει πίνακα στον οποίον ορίζεται ο μηνιαίος βασικός μισθός για κάθε βαθμό και για κάθε κλιμάκιο που εμπίπτει στην ομάδα καθηκόντων AD. Ο πίνακας αυτός προβλέπει πέντε κλιμάκια για κάθε βαθμό, με μόνη εξαίρεση τον βαθμό 16, ο οποίος αποτελείται από τρία κλιμάκια. Ο πίνακας του άρθρου 66 του παλαιού ΚΥΚ περιλάμβανε, όσον αφορά την κατηγορία Α, δύο κλιμάκια στον βαθμό Α 8, έξι κλιμάκια σε καθέναν από τους βαθμούς Α 7, Α 2 και Α 1 και οκτώ κλιμάκια σε καθέναν από τους βαθμούς Α 6, Α 5, Α 4 και Α 3.

5 Το άρθρο 107α του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Το Παράρτημα XIII διαλαμβάνει ορισμένες μεταβατικές διατάξεις.»

6 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Κατά τη διάρκεια της περιόδου από την 1η Μαΐου 2004 έως τις 30 Απριλίου 2006, το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

“1. Οι θέσεις που αναφέρονται στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης κατατάσσονται, ανάλογα με τη φύση και το επίπεδο των καθηκόντων στα οποία αντιστοιχούν, σε τέσσερις κατηγορίες που ορίζονται κατά φθίνουσα ιεραρχική τάξη με τα γράμματα A*, B*, C* και D*.

2. Η κατηγορία A* περιλαμβάνει δώδεκα βαθμούς, η κατηγορία B* εννέα βαθμούς, η κατηγορία C* επτά βαθμούς και η κατηγορία D* πέντε βαθμούς.”»

7 Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, την 1η Μαΐου 2004 και υπό την επιφύλαξη του άρθρου 8 του ίδιου παραρτήματος, οι παλαιοί βαθμοί A 1, A 2, A 3, A 4, A 5, A 6, A 7 και A 8 των υπαλλήλων που βρίσκονταν σε κάποια από τις καταστάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 35 του ΚΥΚ μετονομάστηκαν αντιστοίχως σε A*16, A*15, A*14, A*12, A*11, A*10, A*8 και A*7. Πρόκειται για ενδιάμεσους βαθμούς. Ειδικότερα, το άρθρο 8, παράγραφος 1, του ίδιου παραρτήματος προβλέπει μεταξύ άλλων ότι, από 1ης Μαΐου 2006, οι προαναφερθέντες βαθμοί μετονομάζονται αντιστοίχως σε AD 16, AD 15, AD 14, AD 12, AD 11, AD 10, AD 8 και AD 7.

8 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 του παρόντος Παραρτήματος, ο μηνιαίος βασικός μισθός καθορίζεται, για κάθε βαθμό και κάθε κλιμάκιο, σύμφωνα με τους κατωτέρω πίνακες (ποσά σε ευρώ).»

9 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ περιλαμβάνει, στη συνέχεια, τέσσερις πίνακες, έναν για καθεμιά από τις παλαιές κατηγορίες A, B, C και D. Ειδικότερα, στον πίνακα που αφορά την παλαιά κατηγορία A, εμφανίζεται με έντονους χαρακτήρες ένας μηνιαίος βασικός μισθός για καθένα από τα διάφορα κλιμάκια των ενδιάμεσων βαθμών A*16 έως A*5, ο οποίος αντιστοιχεί στον μηνιαίο βασικό μισθό που προβλέπεται για τον ίδιο βαθμό και το ίδιο κλιμάκιο στον πίνακα του άρθρου 66 του ΚΥΚ.

10 Για όλους τους ενδιάμεσους βαθμούς, με εξαίρεση τους βαθμούς A*13, A*9, A*6 και A*5, ο εν λόγω πίνακας περιέχει επίσης τις ακόλουθες συμπληρωματικές ενδείξεις:

– για κάθε νέο ενδιάμεσο βαθμό, τον αντίστοιχο βαθμό στην παλαιά κατηγορία A·

– πάντοτε με έντονους χαρακτήρες, έναν μηνιαίο βασικό μισθό και για τα κλιμάκια 6 έως 8, εφόσον ο αντίστοιχος βαθμός στην παλαιά κατηγορία A περιλάμβανε τέτοια κλιμάκια· τα ποσά αυτά δεν έχουν αντιστοιχία στον πίνακα του άρθρου 66 του ΚΥΚ·

– κάτω από κάθε αναγραφόμενο με έντονους χαρακτήρες μηνιαίο μισθό αναγράφεται ένας αριθμός με πλάγιους χαρακτήρες· στην πρώτη υποσημείωση διευκρινίζεται ότι οι αριθμοί αυτοί «αναφέρονται στους παλαιούς μισθούς όπως ορίζονται στο άρθρο 66 του [του παλαιού ΚΥΚ]» και ότι «[σ]υμπεριλαμβάνονται στους πίνακες αυτούς μόνο για επεξηγηματικούς λόγους και δεν έχουν καμία έννομη συνέπεια»· σε όλες τις περιπτώσεις, οι αριθμοί με πλάγιους χαρακτήρες αφορούν ποσό κατώτερο από αυτό που αναγράφεται με έντονους χαρακτήρες επάνω·

– κάτω από τους αριθμούς με πλάγιους χαρακτήρες, σε μια τρίτη γραμμή, εμφανίζεται ένας αριθμός που είναι σε όλες τις περιπτώσεις κατώτερος της μονάδας· σε μια δεύτερη υποσημείωση διευκρινίζονται τα εξής: «ο αριθμός στην τρίτη γραμμή που αντιστοιχεί σε κάθε κλιμάκιο είναι ο συντελεστής που αντιπροσωπεύει τη σχέση μεταξύ των βασικών μισθών πριν από και μετά την 1η Μαΐου 2004»· σε όλες τις περιπτώσεις, ο αριθμός που αναγράφεται στην τρίτη γραμμή αντιστοιχεί στο αποτέλεσμα της διαίρεσης του ποσού που αναγράφεται με πλάγιους χαρακτήρες αμέσως από κάτω (στη δεύτερη γραμμή) διά το ποσό που αναγράφεται με έντονους χαρακτήρες στην πρώτη γραμμή.

11 Ο αναγραφόμενος στην τρίτη γραμμή αριθμός για τον βαθμό A*12, κλιμάκιο 6, είναι 0,9426565.

12 Το άρθρο 7 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Ο μηνιαίος βασικός μισθός των υπαλλήλων που προσλαμβάνονται πριν από την 1η Μαΐου 2004, καθορίζεται σύμφωνα με τους ακόλουθους κανόνες:

1. Ο μηνιαίος βασικός μισθός που καταβάλλεται σε κάθε υπάλληλο δεν υφίσταται καμία μεταβολή λόγω της αλλαγής της ονομασίας των βαθμών σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1 του παρόντος Παραρτήματος.

2. Για κάθε υπάλληλο υπολογίζεται, την 1η Μαΐου 2004, ένας συντελεστής πολλαπλασιασμού. Ο εν λόγω συντελεστής πολλαπλασιασμού ισούται με τον λόγο που υπάρχει μεταξύ του μηνιαίου βασικού μισθού που καταβάλλεται στον υπάλληλο πριν από την 1η Μαΐου 2004 και του ποσού εφαρμογής που ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2 του παρόντος Παραρτήματος.

Ο μηνιαίος βασικός μισθός που καταβάλλεται στον υπάλληλο κατά την 1η Μαΐου 2004 ισούται με το γινόμενο του ποσού εφαρμογής επί τον συντελεστή πολλαπλασιασμού.

Ο συντελεστής πολλαπλασιασμού χρησιμοποιείται για τον καθορισμό του μηνιαίου βασικού μισθού του υπαλλήλου κατά την προαγωγή κατά κλιμάκιο ή κατά την επικαιροποίηση των αποδοχών.

[...]

5. Υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 3, για κάθε υπάλληλο, η πρώτη προαγωγή που λαμβάνεται μετά την 1η Μαΐου 2004, πρέπει, ανάλογα με την κατηγορία στην οποία ανήκε πριν από την 1η Μαΐου 2004 και ανάλογα με το κλιμάκιο που κατέχει τη στιγμή που παράγει αποτελέσματα η προαγωγή του, να συνεπάγεται αύξηση του μηνιαίου βασικού μισθού [...]

6. Κατά την εν λόγω πρώτη προαγωγή, καθορίζεται νέος συντελεστής πολλαπλασιασμού. Αυτός ο συντελεστής πολλαπλασιασμού ισούται με τον λόγο μεταξύ των νέων βασικών μισθών που προκύπτουν από την εφαρμογή της παραγράφου 5 και του ποσού εφαρμογής που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του παρόντος Παραρτήματος. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 7, ο εν λόγω συντελεστής πολλαπλασιασμού εφαρμόζεται επί του μισθού κατά την προαγωγή κατά κλιμάκιο και κατά την αναπροσαρμογή των αποδοχών.

[...]»

13 Το άρθρο 8, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 του παρόντος Παραρτήματος, οι μηνιαίοι βασικοί μισθοί καθορίζονται για κάθε βαθμό και κάθε κλιμάκιο βάσει του πίνακα που περιλαμβάνεται στο άρθρο 66 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Όσον αφορά τους υπαλλήλους που προσλαμβάνονται πριν από την 1η Μαΐου 2004, ο πίνακας που εφαρμόζεται έως ότου παραγάγει αποτελέσματα η πρώτη προαγωγή τους μετά την ημερομηνία αυτή, είναι ο εξής: [την 1η Απριλίου 2015, ο πίνακας αυτός προέβλεπε για τον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, μηνιαίο βασικό μισθό 13 322,22 ευρώ]».

14 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, το άρθρο 20, παράγραφος 2, και το άρθρο 20, παράγραφος 4, του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού (στο εξής: ΚΛΠ) προβλέπουν αντιστοίχως ότι το άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2, το άρθρο 66 και το άρθρο 44 του ΚΥΚ εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν στους έκτακτους υπαλλήλους.

15 Το άρθρο 1 του παραρτήματος του ΚΛΠ, τιτλοφορούμενου «Μεταβατικές διατάξεις που εφαρμόζονται στους υπαλλήλους που υπάγονται στο [ΚΛΠ]», προβλέπει ότι οι διατάξεις του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν στο λοιπό προσωπικό που βρίσκεται εν ενεργεία στις 30 Απριλίου 2004.

Ιστορικό της διαφοράς

16 Με σύμβαση που υπογράφηκε στις 11 Νοεμβρίου 1999 και άρχισε να ισχύει στις 15 Νοεμβρίου 1999, ο προσφεύγων προσελήφθη από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως έκτακτος υπάλληλος. Από 1ης Ιανουαρίου 2000, ο προσφεύγων κατατάχθηκε στην κατηγορία Α, βαθμός 4, κλιμάκιο 4.

17 Κατά τη μεταρρύθμιση που επήλθε με τον κανονισμό 723/2004 (στο εξής: μεταρρύθμιση του 2004), το σύστημα σταδιοδρομιών τροποποιήθηκε. Ο ΚΥΚ, όπως προέκυψε από τη μεταρρύθμιση αυτή, καθιέρωσε ένα σύστημα σταδιοδρομίας στο οποίο οι κατηγορίες θέσεων Α, Β, C και D ταξινομήθηκαν σε δύο ομάδες καθηκόντων AD και AST. Στο νέο αυτό σύστημα αντιστοιχούσε νέα μισθολογική κλίμακα. Η μισθολογική κλίμακα που ίσχυε πριν από τη μεταρρύθμιση του 2004 προέβλεπε έως οκτώ κλιμάκια για ορισμένους βαθμούς μιας από τις τέσσερις κατηγορίες θέσεων εργασίας, ενώ η κλίμακα που θεσπίστηκε το 2004 καθιέρωσε περισσότερους (δεκαέξι) βαθμούς, καθένας από τους οποίους είχε μικρότερο αριθμό κλιμακίων (έως πέντε). Προβλέφθηκε η σταδιακή μετάβαση από το ένα σύστημα στο άλλο. Οι μισθοί των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού που βρίσκονταν εν ενεργεία παρέμειναν αμετάβλητοι, αλλά υπολογίστηκαν με αναφορά στη νέα μισθολογική κλίμακα. Προκειμένου επιτευχθεί η διατήρηση αυτή εφαρμόστηκε ένας συντελεστής πολλαπλασιασμού. Πρόκειται για έναν αριθμό κυμαινόμενο μεταξύ 0 και 1, ο οποίος αντιπροσωπεύει τη σχέση μεταξύ του μισθού που καταβαλλόταν ήδη στον υπάλληλο ή στο μέλος του λοιπού προσωπικού και του μισθού που θα του καταβαλλόταν κατ' εφαρμογήν της μισθολογικής κλίμακας που τέθηκε σε εφαρμογήν με τη μεταρρύθμιση του 2004.

18 Την 1η Μαΐου 2004, όταν τέθηκε σε ισχύ η νέα μισθολογική κλίμακα, η κατάταξη του προσφεύγοντος, δηλαδή ο βαθμός Α 4, κλιμάκιο 6, μετατράπηκε σε βαθμό Α*12, κλιμάκιο 6, με συντελεστή πολλαπλασιασμού 0,9426565, σύμφωνα με τον σχετικό με την παλαιά κατηγορία Α πίνακα του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψεις 8 έως 11 ανωτέρω).

19 Την 1η Μαΐου 2006, ο βαθμός του προσφεύγοντος μετονομάστηκε σε AD 12 (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω).

20 Την 1η Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων κατετάγη στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, κατόπιν δεύτερης προαγωγής κατά κλιμάκιο από την έναρξη ισχύος της μεταρρύθμισης του 2004.

21 Κατόπιν της μεταφοράς στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) ορισμένων υπηρεσιών και καθηκόντων που υπάγονταν μέχρι τότε στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, μετατάχθηκε και ο προσφεύγων στην ΕΥΕΔ από τον Οκτώβριο του 2011. Διατήρησε δε τον βαθμό και το κλιμάκιό του, δηλαδή τον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, καθώς και την αρχαιότητα κατά κλιμάκιο που είχε την 1η Νοεμβρίου 2007.

22 Στην περίπτωση του προσφεύγοντος, στην οποία εφαρμοζόταν μέχρι τότε συντελεστής πολλαπλασιασμού 0,9426565, άρχισε να εφαρμόζεται, από το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 και έπειτα, συντελεστής πολλαπλασιασμού 1. Εφαρμόστηκε επίσης αναδρομική διόρθωση για το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Ιανουαρίου του 2013. Λόγω αυτής της αναδρομικής διόρθωσης, τον Φεβρουάριο του 2013 καταβλήθηκαν στον προσφεύγοντα 7 948,81 ευρώ επιπλέον.

23 Στις 2 Ιουλίου 2013, ο προσφεύγων διορίστηκε προϊστάμενος της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Ασφάλειας και Άμυνας (ΕΑΑΑ), παραμένοντας πάντως στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8. Διατήρησε τη θέση αυτή μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2014 και στη συνέχεια εργάστηκε εκ νέου στην ΕΥΕΔ από 1ης Ιανουαρίου έως 31 Μαρτίου 2015.

24 Την 1η Απριλίου 2015 ο προσφεύγων συνταξιοδοτήθηκε.

25 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015, το Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής καθόρισε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του προσφεύγοντος λόγω αρχαιότητας (στο εξής: υπηρεσιακό σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015). Το PMO έλαβε υπόψη τον χρόνο εργασίας, δηλαδή το διάστημα από τις 15 Νοεμβρίου 1999 έως τις 31 Μαρτίου 2015. Ο προσφεύγων κατετάγη στο πέμπτο κλιμάκιο του βαθμού AD 12. Εφαρμόστηκε, ωστόσο, διορθωτικός συντελεστής 1,1314352, προκειμένου ο μισθός που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξης να είναι ο ίδιος με τον μισθό που λάμβανε ο προσφεύγων κατά την ημερομηνία συνταξιοδότησής του (στο εξής: βασικός μισθός), παρά την εν λόγω αλλαγή κλιμακίου. Ο βασικός μισθός του προσφεύγοντος αντιστοιχούσε σε εκείνον του βαθμού AD 12, κλιμάκιο 8, όπως προέκυπτε από τον πίνακα του άρθρου 8, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, δηλαδή σε ποσό 13 322,22 ευρώ (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω), το οποίο δεν μειώθηκε, καθώς, από τον Φεβρουάριο του 2013, εφαρμόστηκε στην περίπτωση του προσφεύγοντος συντελεστής πολλαπλασιασμού 1 (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω).

26 Η σύνταξη που καταβλήθηκε στη συνέχεια στον προσφεύγοντα ήταν σύμφωνη με την αναγραφόμενη στο σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015.

27 Στο πλαίσιο της καταβολής της σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015, το PMO αναφέρθηκε με το εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του προσφεύγοντος στην ύπαρξη ενός καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος ποσού, το οποίο προέκυπτε από τους μισθούς που του είχαν καταβληθεί κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Μαρτίου του 2015 και αντιστοιχούσε σε απαίτηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης έναντι του προσφεύγοντος ύψους 22 896,98 ευρώ.

28 Από τον Φεβρουάριο του 2016 άρχισε να εφαρμόζεται στη σύνταξη του προσφεύγοντος μηνιαία παρακράτηση 715,33 ευρώ.

29 Εξάλλου, με απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2013, παρασχέθηκε στον προσφεύγοντα παράταση της χορήγησης επιδόματος συντηρούμενου τέκνου για τη θυγατέρα του, για το χρονικό διάστημα από 1ης Μαρτίου 2012 έως 28 Φεβρουαρίου 2014. Ωστόσο, ο προσφεύγων εξακολούθησε να λαμβάνει το επίδομα συντηρούμενου τέκνου μέχρι τον Μάρτιο του 2015.

30 Στο πλαίσιο της καταβολής της σύνταξης του Ιουνίου του 2017, το PMO ανέφερε στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του προσφεύγοντος την ύπαρξη ποσού το οποίο είχε εισπραχθεί καθ' υπέρβαση, ως επίδομα συντηρούμενου τέκνου, κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Μαρτίου του 2014 και Μαρτίου του 2015 και το οποίο αντιστοιχούσε σε απαίτηση της Ένωσης έναντι του προσφεύγοντος συνολικού ύψους 10 196,51 ευρώ.

31 Το PMO απέστειλε επίσης στον προσφεύγοντα επιστολή με ημερομηνία 16 Ιουνίου 2017. Στην επιστολή αυτή, το PMO αναφέρθηκε στο ποσό των 10 196,51 ευρώ και παρουσίασε χρονοδιάγραμμα που προέβλεπε την εφαρμογή μηνιαίας παρακράτησης 728,32 ευρώ μεταξύ Αυγούστου του 2017 και Ιουλίου του 2018.

32 Με επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2017, ο προσφεύγων ζήτησε από το PMO να παύσουν οι κρατήσεις από τη σύνταξή του (στο εξής: επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2017).

33 Με σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017, το PMO, απαντώντας στην επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2017, επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι στην περίπτωση του προσφεύγοντος είχε εφαρμοστεί αδικαιολόγητα συντελεστής πολλαπλασιασμού 1 από το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 και έπειτα, και μάλιστα αναδρομικώς και για το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Ιανουαρίου του 2013 (στο εξής: σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017). Ωστόσο, ο συντελεστής πολλαπλασιασμού που είχε καταχωριστεί στον ατομικό του φάκελο παρέμεινε 0,9426565. Αυτό το καθ' υπέρβαση εισπραχθέν ποσό εξηγούσε, κατά το PMO, την ύπαρξη απαίτησης της Ένωσης έναντι του προσφεύγοντος, ύψους 22 896,98 ευρώ, η οποία εμφανίστηκε στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015 (βλ. σκέψη 27 ανωτέρω).

34 Στο σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017 το PMO ανέφερε επίσης ότι ο προσφεύγων εξακολούθησε να λαμβάνει το επίδομα συντηρούμενου τέκνου και μετά το τέλος της παράτασης που του είχε χορηγηθεί συναφώς, δηλαδή μετά τον Φεβρουάριο του 2014. Αυτό το καθ' υπέρβαση εισπραχθέν ποσό εξηγούσε, κατά το PMO, την ύπαρξη απαίτησης της Ένωσης έναντι του προσφεύγοντος, ύψους 10 196,51 ευρώ (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω).

35 Στο σημείωμα αυτό περιλαμβανόταν επίσης ανακεφαλαιωτικός πίνακας των κρατήσεων από τη σύνταξη του προσφεύγοντος, όπως αυτές αντιστοιχούσαν σε καθεμιά από τις δύο απαιτήσεις που μνημονεύθηκαν ανωτέρω, στις σκέψεις 27 και 30 αντίστοιχα.

36 Τέλος, πάντοτε στο σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017, το PMO επισήμανε ότι, λαμβανομένου υπόψη του σφάλματος στον καθορισμό συντελεστή πολλαπλασιασμού (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω), το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015 στηριζόταν σε εσφαλμένο βασικό μισθό. Ως εκ τούτου, το PMO ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι επρόκειτο να του απευθύνει συναφώς νέο σημείωμα με χωριστή επιστολή.

37 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, το PMO τροποποίησε από 1ης Απριλίου 2015 τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του προσφεύγοντος λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου (στο εξής: υπηρεσιακό σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017). Το ύψος του βασικού μισθού του μεταβλήθηκε, γεγονός που οδήγησε στην εφαρμογή διορθωτικού συντελεστή 1,066555 αντί 1,1314352 (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω).

38 Στο πλαίσιο της καταβολής της σύνταξης του Ιανουαρίου του 2018, το PMO ανέφερε στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του προσφεύγοντος την ύπαρξη καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος ποσού, το οποίο προέκυπτε από τα ποσά που του είχαν καταβληθεί ως σύνταξη κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Απριλίου του 2015 και Δεκεμβρίου του 2017. Αυτό το καθ' υπέρβαση εισπραχθέν ποσό αντιστοιχούσε σε απαίτηση της Ένωσης έναντι του προσφεύγοντος συνολικού ύψους 7 389,51 ευρώ.

39 Με επιστολή της 4ης Ιανουαρίου 2018 προς το PMO, ο προσφεύγων παρέσχε στοιχεία τα οποία, κατά τον ίδιο, διευκόλυναν τον υπολογισμό των παρελθόντων μισθών του και της σύνταξής του. Με την επιστολή αυτή κατέληξε ότι ο συντελεστής πολλαπλασιασμού που έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό των μισθών και της σύνταξής του έπρεπε να είναι 1 και όχι 0,9426565.

40 Μετά από ανταλλαγή επιστολών και ηλεκτρονικών μηνυμάτων, το PMO ενημέρωσε τον προσφεύγοντα με σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018 ότι το υπόλοιπο των απαιτήσεων της Ένωσης έναντι αυτού ανερχόταν πλέον σε 22 409,61 ευρώ (στο εξής: σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018). Σε χρονοδιάγραμμα στο οποίο εμφανίζονταν κατανεμημένες σε τρεις διαφορετικές απαιτήσεις οι μηνιαίες παρακρατήσεις που εφαρμόζονταν μεταξύ του Φεβρουαρίου του 2016 και του Ιανουαρίου του 2020, το PMO υπενθύμισε το συνολικό ποσό καθεμιάς από τις απαιτήσεις αυτές –22 896,98 ευρώ για την πρώτη απαίτηση, 10 196,51 ευρώ για τη δεύτερη και 7 389,51 ευρώ για την τρίτη– και παρέθεσε την αναλυτική κατάσταση των ποσών που εξοφλούνταν για καθεμιά από αυτές.

41 Στις 28 Φεβρουαρίου 2018 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, βάλλοντας, μεταξύ άλλων, κατά των σημειωμάτων της 30ής Νοεμβρίου 2017 και της 31ης Ιανουαρίου 2018.

42 Η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική ένσταση με απόφαση της 27ης Ιουνίου 2018, εκτιμώντας ότι έβαλλε κατά πράξεων επιβεβαιωτικών προγενέστερων αποφάσεων οι οποίες δεν είχαν προσβληθεί εμπροθέσμως και ότι, ως εκ τούτου, ήταν απαράδεκτη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

43 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Οκτωβρίου 2018, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

44 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2019, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπονται από το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε γραπτές ερωτήσεις στους διαδίκους. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

45 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Νοεμβρίου 2019.

46 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει «την απόφαση της Επιτροπής της 30ής Νοεμβρίου 2017 περί καθορισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του με αναδρομική ισχύ από 6ης Μαρτίου 2015»·

– να ακυρώσει «την απόφαση της Επιτροπής της 31ης Ιανουαρίου 2018 περί ανάκτησης αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ύψους 22 409,61 ευρώ»·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

47 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

48 Όπως προκύπτει από το ιστορικό της διαφοράς, το PMO εκτιμά ότι υπάρχουν τρεις απαιτήσεις της Ένωσης έναντι του προσφεύγοντος: η πρώτη, η οποία τον Νοέμβριο του 2015 ανερχόταν σε ποσό 22 896,98 ευρώ, είχε προκύψει από την εσφαλμένη εφαρμογή συντελεστή πολλαπλασιασμού 1 αντί 0,9426565 επί του μισθού που καταβαλλόταν στον προσφεύγοντα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Μαρτίου του 2015 (στο εξής: πρώτη απαίτηση)· η δεύτερη, η οποία τον Ιούνιο του 2017 ανερχόταν σε ποσό 10 196,51 ευρώ, είχε προκύψει από την αδικαιολόγητη είσπραξη του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου εκ μέρους του προσφεύγοντος, από τον Μάρτιο του 2014 έως τον Μάρτιο του 2015 (στο εξής: δεύτερη απαίτηση)· η τρίτη, η οποία τον Δεκέμβριο του 2017 ανερχόταν σε ποσό 7 389,51 ευρώ, είχε προκύψει από την εσφαλμένη εφαρμογή συντελεστή πολλαπλασιασμού 1 για τον υπολογισμό του βασικού μισθού του προσφεύγοντος και, επομένως, και της σύνταξής του, λόγω της οποίας το PMO εφάρμοσε διορθωτικό συντελεστή 1,1314352 αντί 1,066555 κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Απριλίου του 2015 και Δεκεμβρίου του 2017 (στο εξής: τρίτη απαίτηση).

49 Ο προσφεύγων προσβάλλει δύο πράξεις, το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, αφενός, και το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018, αφετέρου.

50 Με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017 εφαρμόζεται αναδρομικώς στην περίπτωση του προσφεύγοντος συντελεστής πολλαπλασιασμού 0,9426565 αντί 1 και, κατά τον τρόπο αυτόν, μεταβάλλεται ο μισθός που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξης και θεμελιώνεται η τρίτη απαίτηση (βλ. σκέψεις 33, 36 και 37 ανωτέρω).

51 Το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018 ενημερώνει τον προσφεύγοντα για το συνολικό υπόλοιπο των τριών απαιτήσεων της Ένωσης έναντι αυτού κατά την ημερομηνία εκείνη. Συνοδεύεται δε από χρονοδιάγραμμα που υπενθυμίζει το συνολικό ποσό καθεμιάς από τις τρεις απαιτήσεις.

52 Επισημαίνεται συναφώς ότι λόγω της πρώτης και της δεύτερης απαίτησης έγιναν, πριν από τον Ιανουάριο του 2018, παρακρατήσεις στη σύνταξη του προσφεύγοντος, με αποτέλεσμα το καθαρό ποσό του συνολικού υπολοίπου των τριών απαιτήσεων, δηλαδή 22 409,61 ευρώ στις 31 Ιανουαρίου 2018, να είναι, κατά την ημερομηνία εκείνη, κατώτερο του αθροίσματος των απαιτήσεων αυτών.

53 Όσον αφορά τη δεύτερη απαίτηση, ο προσφεύγων δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι παραιτείται από τα αιτήματά του σχετικά με την απαίτηση αυτή και η εν λόγω δήλωση καταχωρίστηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησης.

54 Εξάλλου, στο χρονοδιάγραμμα που συνοδεύει το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018 παρατίθεται η αναλυτική κατάσταση των ποσών που εξοφλούνταν για καθεμιά από τις τρεις απαιτήσεις (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω).

55 Ο προσφεύγων, όμως, επισημαίνει συναφώς με τα δικόγραφά του ότι ζητεί την ακύρωση της «απόφασης της Επιτροπής της 31ης Ιανουαρίου 2018 περί ανάκτησης αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού ύψους 22 409,61 ευρώ». Από τη διευκρίνιση αυτή συνάγεται ότι το ακυρωτικό αίτημα του προσφεύγοντος αφορά μόνον τη διαπίστωση της ύπαρξης μιας τέτοιας απαίτησης –και όχι τις λεπτομέρειες της επιστροφής, όπως περιλαμβάνονται στο χρονοδιάγραμμα που μνημονεύεται στη σκέψη 51 ανωτέρω. Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από το γεγονός ότι ο προσφεύγων ουδέποτε αμφισβήτησε, είτε με τα υπομνήματά του είτε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τις εν λόγω λεπτομέρειες της επιστροφής.

56 Συνάγεται, επομένως, το συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων ζητεί μόνον την ακύρωση του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018 κατά το μέρος που αναφέρεται στην ύπαρξη απαιτήσεων της Ένωσης έναντι του ιδίου.

57 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το αντικείμενο της διαφοράς περιορίζεται στην προσβολή, αφενός, του σημειώματος της 30ής Νοεμβρίου 2017, το οποίο αφορά την τρίτη απαίτηση σχετικά με τη σύνταξη που καταβλήθηκε στον προσφεύγοντα μεταξύ Απριλίου του 2015 και Δεκεμβρίου του 2017, και, αφετέρου, του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018, στο μέτρο που αναφέρεται στην ύπαρξη της απαίτησης αυτής, καθώς και στην ύπαρξη της πρώτης απαίτησης σχετικά με τους μισθούς που καταβλήθηκαν στον προσφεύγοντα για το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Μαρτίου του 2015.

Επί του παραδεκτού

58 Η Επιτροπή, η οποία προέβαλε με το υπόμνημα αντικρούσεως ότι τα σημειώματα της 30ής Νοεμβρίου 2017 και της 31ης Ιανουαρίου 2018 αποτελούσαν απλή επανάληψη της απόφασης που αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015, δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι παραιτείται από τις ενστάσεις απαραδέκτου και η δήλωση αυτή καταχωρίστηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζήτησης.

59 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, οι προθεσμίες για την υποβολή διοικητικής ένστασης και την άσκηση προσφυγής, τις οποίες προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, είναι δημόσιας τάξης και δεν μπορούν να επαφίενται στη διάθεση των διαδίκων και του δικαστή, στον οποίον απόκειται να εξακριβώνει την τήρησή τους ακόμη και αυτεπαγγέλτως (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2000, Politi κατά ETF, C-154/99 P, EU:C:2000:354, σκέψη 15, και της 29ης Νοεμβρίου 2018, WL κατά ERCEA, T-493/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:852, σκέψη 64).

60 Κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κάθε πρόσωπο που υπόκειται στον εν λόγω κανονισμό δύναται να υποβάλει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διοικητική ένσταση κατά βλαπτικής για το ίδιο πράξης, η οποία πρέπει να υποβληθεί εντός προθεσμίας τριών μηνών.

61 Τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών ή σύνταξης μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο διοικητικών ενστάσεων και, ενδεχομένως, προσφυγής, όταν μια απόφαση που έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο μπορεί, ως εκ της φύσεώς της, να αποτυπωθεί σε ένα τέτοιο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών. Στην περίπτωση αυτή, οι προθεσμίες για την υποβολή διοικητικής ένστασης και για την άσκηση προσφυγής κατά διοικητικής απόφασης αρχίζουν από την κοινοποίηση του μηνιαίου εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών ή σύνταξης, εφόσον από το εν λόγω σημείωμα προκύπτει σαφώς και για πρώτη φορά η ύπαρξη και το περιεχόμενο της απόφασης αυτής (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2017, Martinez De Prins κ.λπ. κατά ΕΥΕΔ, T-575/16, EU:T:2017:911, σκέψεις 31 και 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ., επίσης, απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2007, Van Neyghem κατά Επιτροπής των Περιφερειών, T-288/04, EU:T:2007:1, σκέψεις 39 και 40).

62 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 27 ανωτέρω, στο πλαίσιο της καταβολής της σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015, το PMO ενημέρωσε τον προσφεύγοντα για την ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, η οποία, όπως προκύπτει από το εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης, οφειλόταν σε καθ' υπέρβαση μηνιαίο ποσό εισπραχθέν κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Μαρτίου του 2015 και αντιστοιχούσε σε συνολικό ποσό 22 896,98 ευρώ.

63 Η απόφαση με την οποία διαπιστώνεται η ύπαρξη της πρώτης απαίτησης έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο. Μπορούσε επομένως, ως εκ της φύσεώς της, να αποτυπωθεί στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015. Καίτοι είναι λυπηρό ότι το PMO δεν συνόδευσε το εκκαθαριστικό σημείωμα αυτό με καμιά διευκρίνιση ως προς την αιτιολογία της απόφασης αυτής, γεγονός παραμένει ότι, καθόσον από το εν λόγω σημείωμα προκύπτει σαφώς και για πρώτη φορά η ύπαρξη και το περιεχόμενο της απόφασης αυτής, η κοινοποίησή του είχε ως αποτέλεσμα την έναρξη των προθεσμιών για την κατ' αυτού υποβολή διοικητικής ένστασης και άσκηση προσφυγής.

64 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία κοινοποιήθηκε η απόφαση με την οποία διαπιστώθηκε η ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει και από την επιστολή του προσφεύγοντος της 19ης Οκτωβρίου 2017 (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω) επιβεβαιώνεται ότι, στις 19 Φεβρουαρίου 2017, ο προσφεύγων απέστειλε στο PMO μήνυμα με το οποίο δήλωνε ότι είχε λάβει γνώση του εκκαθαριστικού σημειώματος σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015 και των κρατήσεων που εφαρμόστηκαν στη συνέχεια στη σύνταξή του. Με την επιστολή της 19ης Οκτωβρίου 2017 διευκρίνιζε μάλιστα ότι είχε «λάβει» το δελτίο αυτό τον Νοέμβριο του 2015.

65 Κατά συνέπεια, ανεξαρτήτως των περιστάσεων που επικαλείται επιπλέον ο προσφεύγων προκειμένου να αποδείξει ότι δεν ήταν σε θέση να λάβει αμέσως γνώση του εκκαθαριστικού σημειώματος σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015, μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτό κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα, εν πάση περιπτώσει, το αργότερο στις 19 Φεβρουαρίου 2017.

66 Ωστόσο, ο προσφεύγων ουδόλως κάνει λόγο στα υπομνήματά του για διοικητική ένσταση την οποία να υπέβαλε κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015 εντός της τρίμηνης προθεσμίας που άρχισε στις 19 Φεβρουαρίου 2017.

67 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν προσέβαλε εμπροθέσμως την απόφαση με την οποία διαπιστώθηκε για πρώτη φορά η ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, η οποία αποτυπωνόταν στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015.

68 Τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος που στηρίζονται στις διατάξεις των άρθρων 25 και 26 του ΚΥΚ, σύμφωνα με τα οποία πρέπει να κοινοποιούνται στο μέλος του προσωπικού οι ατομικές αποφάσεις που το αφορούν, δεν αναιρούν το συμπέρασμα που διατυπώθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές δεν έχουν ως αντικείμενο τον καθορισμό των προϋποθέσεων εφαρμογής των διαδικαστικών προθεσμιών στους υπαλλήλους και στα λοιπά μέλη του προσωπικού της Ένωσης (πρβλ. αποφάσεις της 30ής Μαΐου 2002, Onidi κατά Επιτροπής, T-197/00, EU:T:2002:135, σκέψη 156, και της 5ης Οκτωβρίου 2009, de Brito Sequeira Carvalho κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά de Brito Sequeira Carvalho, T-40/07 P και T-62/07 P, EU:T:2009:382, σκέψη 92), σε αντίθεση με τις διατάξεις του τίτλου VII του ΚΥΚ, ο οποίος επιγράφεται «Προσφυγές», βάσει των οποίων ελήφθησαν οι αποφάσεις που μνημονεύονται στη σκέψη 61 ανωτέρω.

69 Προτού, ωστόσο, συναχθεί το συμπέρασμα ότι τα αιτήματα του προσφεύγοντος είναι απαράδεκτα καθόσον αφορούν την ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, πρέπει να επιβεβαιωθεί ότι το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018 δεν μπορούσε να συνεπάγεται την εκ νέου έναρξη των διαδικαστικών προθεσμιών συναφώς. Επομένως, πρέπει να διαπιστωθεί αν το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018, στο μέτρο που αναφέρεται στην ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, συνιστά απλώς απόφαση επιβεβαιωτική της απόφασης που αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015.

70 Κατά τη νομολογία, ο ενδεχόμενος επιβεβαιωτικός χαρακτήρας μιας πράξης δεν μπορεί να εκτιμάται αποκλειστικά βάσει του περιεχομένου της σε σχέση με το περιεχόμενο της προγενέστερης απόφασης την οποία επιβεβαιώνει, αλλά πρέπει επίσης να εκτιμάται σε σχέση με τη φύση του αιτήματος στο οποίο η πράξη αυτή απαντά (βλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, Fedtke κατά ΕΟΚΕ, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

71 Ειδικότερα, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι, αν η πράξη αποτελεί απάντηση σε αίτηση με την οποία προβάλλονται νέα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και ζητείται από τη Διοίκηση να επανεξετάσει την προγενέστερη απόφαση, η πράξη αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει αμιγώς επιβεβαιωτικό χαρακτήρα, στο μέτρο που αποφαίνεται επί των περιστατικών αυτών και περιέχει, επομένως, ένα νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη απόφαση. Πράγματι, η επέλευση νέων και ουσιωδών πραγματικών περιστατικών μπορεί να δικαιολογεί την υποβολή αίτησης για επανεξέταση προγενέστερης απόφασης που έχει καταστεί απρόσβλητη. Αντιστρόφως, όταν η αίτηση επανεξέτασης δεν στηρίζεται σε νέα και ουσιώδη περιστατικά, η προσφυγή κατά της απόφασης περί απόρριψης της αίτησης επανεξέτασης πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτη (βλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, Fedtke κατά ΕΟΚΕ, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

72 Όσον αφορά το ζήτημα βάσει ποιων κριτηρίων πρέπει τα πραγματικά περιστατικά να χαρακτηρίζονται ως νέα, από τη νομολογία προκύπτει ότι, για να έχουν τον χαρακτήρα αυτόν, είναι αναγκαίο να μην ήταν ούτε ο προσφεύγων ούτε η Διοίκηση σε θέση να γνωρίζουν το οικείο πραγματικό περιστατικό κατά τον χρόνο έκδοσης της προγενέστερης απόφασης (βλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, Fedtke κατά ΕΟΚΕ, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

73 Συναφώς, είναι μεν αληθές ότι, στην απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2014, Ισπανία κατά Επιτροπής (T-481/11, EU:T:2014:945, σκέψη 38), διευκρινίζεται ότι ένα στοιχείο πρέπει να χαρακτηρίζεται ως νέο τόσο όταν δεν υφίστατο κατά τον χρόνο έκδοσης της προγενέστερης πράξης όσο και όταν πρόκειται για στοιχείο που υφίστατο ήδη κατά την έκδοση της προγενέστερης πράξης, αλλά το οποίο, για οποιονδήποτε λόγο, συμπεριλαμβανομένης της έλλειψης επιμέλειας εκ μέρους του οργάνου που εξέδωσε την πράξη αυτή, δεν ελήφθη υπόψη κατά την έκδοσή της.

74 Εντούτοις, παρά την πολύ ευρεία διατύπωσή της, η διευκρίνιση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει σε υπάλληλο, του οποίου μια πρώτη αίτηση έχει απορριφθεί εν όλω ή εν μέρει με απόφαση που έχει καταστεί απρόσβλητη, να επικαλεστεί ως νέα πραγματικά περιστατικά, προς στήριξη δεύτερης αίτησης που έχει τον ίδιο σκοπό με την πρώτη, στοιχεία τα οποία είχε ήδη στη διάθεσή του και τα οποία παρέλειψε να προβάλει προς στήριξη της πρώτης αίτησής του (απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, Fedtke κατά ΕΟΚΕ, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 22).

75 Διαφορετική ερμηνεία θα ήταν αντίθετη όχι μόνο στη νομολογία που υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 70 έως 72 ανωτέρω, αλλά και στη νομολογία σύμφωνα με την οποία η δυνατότητα υποβολής αίτησης κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ δεν σημαίνει ότι ο υπάλληλος μπορεί να αγνοήσει τις προθεσμίες των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ για την υποβολή της διοικητικής ένστασης και για την άσκηση της προσφυγής, προσβάλλοντας εμμέσως, με μια τέτοια μεταγενέστερη αίτηση, προγενέστερη απόφαση η οποία δεν προσβλήθηκε εμπροθέσμως (απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2016, Fedtke κατά ΕΟΚΕ, T-157/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:666, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

76 Εν προκειμένω, τα στοιχεία στα οποία αναφέρεται ο προσφεύγων με την από 4 Ιανουαρίου 2018 επιστολή του και με τα οποία επιδιώκεται, κατ' ουσίαν, να αποδειχθεί ότι ο διορισμός του ως προϊσταμένου της ΕΑΑΑ συνιστούσε διορισμό σε νέα θέση με μεγαλύτερες ευθύνες είναι στοιχεία τα οποία βρίσκονταν στη διάθεση του προσφεύγοντος όταν κατείχε τη θέση αυτή μεταξύ Ιουλίου του 2013 και Δεκεμβρίου του 2014 και τα οποία είχε, κατά συνέπεια, στη διάθεσή του κατά τον χρόνο κατά τον οποίον έλαβε γνώση του εκκαθαριστικού σημειώματος σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015. Ωστόσο, δεν τα υπέβαλε στο ΡΜΟ εντός της ταχθείσας προθεσμίας για την υποβολή διοικητικής ένστασης. Επομένως, δεν μπορεί, βάσει των στοιχείων αυτών, να ζητήσει την εκ νέου έναρξη της εν λόγω προθεσμίας.

77 Κατά συνέπεια, το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018, στο μέτρο που αναφέρεται στην ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, πρέπει να θεωρηθεί ως απόφαση απλώς επιβεβαιωτική της απόφασης που αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015.

78 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι τα αιτήματα που βάλλουν κατά του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018, κατά το μέρος που αναφέρεται στην ύπαρξη της πρώτης απαίτησης, δεν προβάλλονται παραδεκτώς.

79 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι παραιτείται από τα αιτήματα που αφορούν τη δεύτερη απαίτηση (βλ. σκέψη 53 ανωτέρω), πρέπει να εξεταστεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας του μόνον όσον αφορά την τρίτη απαίτηση, της οποίας η διαπίστωση, προκύπτουσα από το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, επαναλήφθηκε στο σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018.

Επί της ουσίας

80 Προς στήριξη του αιτήματός του περί ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως, με τον πρώτο από τους οποίους προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο, με τον δεύτερο παράβαση του άρθρου 85 του ΚΥΚ, με τον τρίτο παραβίαση των αρχών που έχουν εφαρμογή στην ανάκληση των νόμιμων πράξεων, με τον τέταρτο παραβίαση των αρχών που διέπουν την ανάκληση των παρανόμων πράξεων, με τον πέμπτο ανεπαρκής αιτιολογία και με τον έκτο πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

Σχετικά με την πλάνη περί το δίκαιο

81 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αναδρομική διόρθωση που επιβλήθηκε στη σύνταξή του δεν είναι δικαιολογημένη και ότι οι αποφάσεις των οποίων ζητεί την ακύρωση πάσχουν πλάνη περί το δίκαιο.

82 Ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι η απόφαση που αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 ελήφθη χωρίς νόμιμη αιτία.

83 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η αλλαγή των καθηκόντων του προσφεύγοντος και η ανάληψη των καθηκόντων του στην ΕΑΑΑ δεν συνεπάγονταν αλλαγή βαθμού ή κλιμακίου.

84 Υπενθυμίζεται συναφώς (βλ. σκέψεις 18 έως 20 ανωτέρω) ότι την 1η Μαΐου 2004, όταν τέθηκε σε ισχύ η νέα μισθολογική κλίμακα, η κατάταξη του προσφεύγοντος, δηλαδή ο βαθμός Α 4, κλιμάκιο 6, μετατράπηκε σε βαθμό Α*12, κλιμάκιο 6, με την εφαρμογή συντελεστή πολλαπλασιασμού 0,9426565, σύμφωνα με τον σχετικό με την παλαιά κατηγορία Α πίνακα του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ.

85 Την 1η Μαΐου 2006, ο βαθμός του προσφεύγοντος μετονομάστηκε σε AD 12.

86 Την 1η Νοεμβρίου 2007, ο προσφεύγων κατετάγη στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, κατόπιν δεύτερης προαγωγής κατά κλιμάκιο από την έναρξη ισχύος της μεταρρύθμισης του 2004. Η δυνατότητα κατάταξης ενός υπαλλήλου ή μέλους του προσωπικού, βρισκόμενου εν ενεργεία πριν από την 1η Μαΐου 2004, σε κλιμάκιο ανώτερο του υψηλότερου κλιμακίου που προβλέπεται από το άρθρο 66 του ΚΥΚ (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω) προκύπτει από τον σχετικό με την παλαιά κατηγορία Α πίνακα, ο οποίος περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω).

87 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν προήχθη, παρέμεινε στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, ενόσω υπηρετούσε, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω).

88 Κατά το χρονικό σημείο της συνταξιοδότησής του, τον Απρίλιο του 2015, ο προσφεύγων κατετάγη στο πέμπτο κλιμάκιο του βαθμού AD 12. Εφαρμόστηκε, όμως, διορθωτικός συντελεστής 1,1314352 στον μισθό που αντιστοιχεί στο πέμπτο κλιμάκιο του βαθμού AD 12, προκειμένου ο μισθός που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξής του να είναι ίδιος με τον βασικό μισθό, δηλαδή με εκείνον που λάμβανε κατά τον χρόνο της συνταξιοδότησής του, ήτοι 13 322,22 ευρώ (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω).

89 Επισημαίνεται ότι ο προσφεύγων δεν προσέβαλε, κατά το χρονικό σημείο της συνταξιοδότησής του, την αλλαγή κλιμακίου που εφαρμόστηκε στην περίπτωσή του.

90 Το ποσό του βασικού μισθού για το οποίο έγινε λόγος στη σκέψη 88 ανωτέρω προέκυπτε από την εφαρμογή του συντελεστή πολλαπλασιασμού 1, ήδη από τον Φεβρουάριο του 2013 (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω).

91 Από το άρθρο 7, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προκύπτει ότι ο συντελεστής πολλαπλασιασμού υπολογίζεται την 1η Μαΐου 2004 (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω).

92 Δεδομένης της κατάταξης του προσφεύγοντος κατά την ημερομηνία αυτή (βλ. σκέψη 18 ανωτέρω) και κατ' εφαρμογήν του σχετικού με την παλαιά κατηγορία Α πίνακα που περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, ο συντελεστής πολλαπλασιασμού έπρεπε να είναι 0,9426565 (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω).

93 Εξάλλου, οι διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προβλέπουν την εφαρμογή του συντελεστή πολλαπλασιασμού που υπολογίστηκε την 1η Μαΐου 2004 κατά την προαγωγή κατά κλιμάκιο ή κατά την επικαιροποίηση των αποδοχών. Η παράγραφος 6 του ίδιου άρθρου προβλέπει τον καθορισμό νέου συντελεστή μόνον κατά την πρώτη προαγωγή μετά την 1η Μαΐου 2004 (βλ. σκέψη 12 ανωτέρω).

94 Δεν αμφισβητείται όμως ότι ο προσφεύγων δεν προήχθη μεταξύ της 1ης Μαΐου 2004 και της 1ης Απριλίου 2015, ημερομηνίας συνταξιοδότησής του.

95 Έπρεπε, επομένως, να συνεχίσει να εφαρμόζεται στην περίπτωσή του συντελεστής πολλαπλασιασμού 0,9426565 έως τη συνταξιοδότησή του.

96 Ωστόσο, από το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 και μετέπειτα εφαρμόστηκε στην περίπτωση του προσφεύγοντος συντελεστής πολλαπλασιασμού 1 (βλ. σκέψη 90 ανωτέρω).

97 Από κανένα, όμως, στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η απόφαση σχετικά με τον συντελεστή πολλαπλασιασμού, η οποία αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του προσφεύγοντος του Φεβρουαρίου του 2013, ήταν νόμιμη παρότι διαπιστώθηκε ότι ο προσφεύγων δεν πληρούσε τις προβλεπόμενες από τη νομοθεσία προϋποθέσεις για να εφαρμοστεί στην περίπτωσή του νέος συντελεστής πολλαπλασιασμού.

98 Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, η μεταβολή αυτή δεν ήταν δικαιολογημένη υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων που προβλέπουν οι εφαρμοστέες διατάξεις του ΚΥΚ.

99 Όπως προκύπτει από το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015, αυτή η αδικαιολόγητη μεταβολή είχε ως συνέπεια τον υπολογισμό της σύνταξης του προσφεύγοντος βάσει του ποσού του βασικού μισθού που προέκυψε από την εφαρμογή συντελεστή πολλαπλασιασμού 1 (βλ. σκέψη 90 ανωτέρω).

100 Η διόρθωση που πραγματοποιήθηκε με την απόφαση που αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015 (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω) και, στη συνέχεια, αυτή που πραγματοποιήθηκε με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017 σκοπούσαν στη θεραπεία της αδικαιολόγητης μεταβολής που μνημονεύεται στη σκέψη 98 ανωτέρω.

101 Συγκεκριμένα, με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, το ΡΜΟ καθόρισε το ποσό του βασικού μισθού, στηριζόμενο αυτή τη φορά, όχι στον μισθό που λάμβανε ο προσφεύγων κατά την ημερομηνία συνταξιοδότησής του, ο οποίος είχε καθοριστεί βάσει συντελεστή πολλαπλασιασμού 1, αλλά στον μισθό που έπρεπε να λαμβάνει ο προσφεύγων, ο οποίος καθορίζεται βάσει συντελεστή πολλαπλασιασμού 0,9426565. Επομένως, ο συντελεστής αυτός εφαρμόστηκε στον μισθό που αντιστοιχεί στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, όπως αυτός προκύπτει από τον πίνακα του άρθρου 8, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψη 87 ανωτέρω). Κατά την ημερομηνία συνταξιοδότησης του προσφεύγοντος, το ποσό που αναγραφόταν συναφώς στον εν λόγω πίνακα ανερχόταν σε 13 322,22 ευρώ (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Ο βασικός μισθός που προέκυπτε κατά τον τρόπο αυτόν ανερχόταν σε 12 558,28 ευρώ, με συνέπεια την τροποποίηση του εφαρμοζόμενου διορθωτικού συντελεστή, προκειμένου ο μισθός που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξης να συμπίπτει με τον βασικό μισθό. Έτσι, ο διορθωτικός συντελεστής μειώθηκε από 1,1314352 σε 1,066555 (βλ. σκέψη 37 ανωτέρω).

102 Ο προσφεύγων όμως δεν αποδεικνύει ότι η εφαρμογή της νομοθεσίας στην οποία προέβη κατ' αυτόν τον τρόπο το ΡΜΟ είναι εσφαλμένη.

103 Ειδικότερα, είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι, λόγω της μετάταξής του στην ΕΑΑΑ τον Οκτώβριο του 2011 (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω), οι μεταβατικές διατάξεις του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ δεν είχαν πλέον εφαρμογή στην περίπτωσή του και, για τον λόγο αυτόν, ήταν δικαιολογημένη η κατάργηση του συντελεστή πολλαπλασιασμού 0,9426565 και η εφαρμογή συντελεστή πολλαπλασιασμού 1.

104 Πράγματι, όπως προκύπτει από επιστολή της 8ης Δεκεμβρίου 2010 που απηύθυνε στον προσφεύγοντα ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου, η ανάληψη καθηκόντων του προσφεύγοντος στην ΕΥΕΔ, καίτοι οδήγησε στην υπογραφή νέας σύμβασης, ήταν αποτέλεσμα μετάταξης προσωπικού κατόπιν της μεταφοράς στην ΕΥΕΔ ορισμένων υπηρεσιών και καθηκόντων που υπάγονταν μέχρι τότε στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου. Δεν επρόκειτο, επομένως, για πρόσληψη που θα σηματοδοτούσε την έναρξη νέας σταδιοδρομίας, στην οποία δεν θα είχαν εφαρμογή οι μεταβατικές διατάξεις του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ.

105 Εξάλλου, κατά την ανάληψη των καθηκόντων του προσφεύγοντος στην ΕΥΕΔ, η σταδιοδρομία του δεν διακόπηκε. Ως εκ τούτου, διατηρήθηκε σε ισχύ η κατάταξή του στο όγδοο κλιμάκιο του βαθμού AD 12, η οποία εφαρμόζεται μόνο δυνάμει των μεταβατικών διατάξεων του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Επιπλέον, διατηρήθηκε η αρχαιότητα κατά κλιμάκιο που προϋπήρχε της ανάληψης των καθηκόντων του στην ΕΥΕΔ την 1η Οκτωβρίου 2011 (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω).

106 Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, οι μεταβατικές διατάξεις του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ συνέχισαν να έχουν εφαρμογή στην περίπτωσή του και μετά την ανάληψη των καθηκόντων του στην ΕΥΕΔ την 1η Οκτωβρίου 2011.

107 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι κακώς ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η αναδρομική διόρθωση που επιβλήθηκε στη σύνταξή του τον Νοέμβριο του 2017 δεν ήταν δικαιολογημένη και ότι, για τον λόγο αυτόν, το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017 πάσχει πλάνη περί το δίκαιο.

108 Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Σχετικά με την παράβαση του άρθρου 85 του ΚΥΚ

109 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο συντελεστής πολλαπλασιασμού που εφαρμόστηκε στην περίπτωσή του ενόσω υπηρετούσε δεν αναγραφόταν στη σύμβαση που συνήψε με την ΕΥΕΔ και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να πληροφορηθεί την τυχόν παρατυπία της απόφασης περί καθορισμού των δικαιωμάτων του όταν ανέλαβε καθήκοντα στην ΕΥΕΔ.

110 Ο προσφεύγων προβάλλει επίσης την πολυπλοκότητα των επίμαχων διατάξεων.

111 Ο προσφεύγων επισημαίνει, τέλος, ότι καμία διάταξη του ΚΥΚ δεν του παρείχε τη δυνατότητα να ελέγξει την ακρίβεια του συντελεστή πολλαπλασιασμού που είχε εφαρμοστεί στην περίπτωσή του, ιδίως από τον Φεβρουάριο του 2013.

112 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι στην επίδικη υπόθεση πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 85 του ΚΥΚ.

113 Προσθέτει ότι η σύγκριση και μόνον της διοικητικής κατάστασης του προσφεύγοντος όπως προέκυπτε από ηλεκτρονική εφαρμογή που του παρείχε τη δυνατότητα να συμβουλεύεται τον ατομικό του φάκελο και της διοικητικής του κατάστασης όπως προέκυπτε από τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών του τού παρείχε τη δυνατότητα να επισημάνει μια ανεξήγητη διαφορά ως προς τον συντελεστή πολλαπλασιασμού.

114 Συναφώς, από το άρθρο 85 του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται στους έκτακτους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 45 του ΚΛΠ, προκύπτει ότι, για να είναι δυνατή η αναζήτηση αδικαιολογήτως καταβληθέντος ποσού, είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι ο λαβών γνώριζε την αντικανονικότητα της καταβολής ή ότι η αντικανονικότητα της καταβολής ήταν τόσο εμφανής ώστε ο λαβών δεν μπορούσε να την αγνοεί. Αν, στη δεύτερη αυτή περίπτωση, ο λαβών αμφισβητεί ότι γνώριζε την αντικανονικότητα της καταβολής, πρέπει να εξεταστούν οι περιστάσεις υπό τις οποίες αυτή πραγματοποιήθηκε, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η αντικανονικότητα της καταβολής ήταν εμφανής (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1994, White κατά Επιτροπής, T-107/92, EU:T:1994:17, σκέψη 32).

115 Η έκφραση «τόσο εμφανής» που χαρακτηρίζει την αντικανονικότητα της καταβολής κατά την έννοια του άρθρου 85 του ΚΥΚ δεν σημαίνει ότι ο λαβών αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά απαλλάσσεται από κάθε προσπάθεια σκέψης ή ελέγχου, αλλά ότι η επιστροφή οφείλεται όταν πρόκειται για σφάλμα που δεν μπορεί να μη διακρίνει ένας υπάλληλος ο οποίος επιδεικνύει τη συνήθη επιμέλεια και γνωρίζει, όπως αναμένεται από αυτόν, τους κανόνες που διέπουν τις αποδοχές του (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1979, Broe κατά Επιτροπής, 252/78, EU:C:1979:186, σκέψη 13, και της 10ης Φεβρουαρίου 1994, White κατά Επιτροπής, T-107/92, EU:T:1994:17, σκέψη 33).

116 Το άρθρο 85 του ΚΥΚ πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι δεν κρίνεται αν το σφάλμα ήταν εμφανές για τη Διοίκηση, αλλά αν ήταν εμφανές για τον ενδιαφερόμενο. Εξάλλου, η κατάσταση μιας διοικητικής υπηρεσίας η οποία είναι επιφορτισμένη με την καταβολή χιλιάδων μισθών και επιδομάτων κάθε είδους δεν μπορεί να συγκριθεί με την κατάσταση του υπαλλήλου, ο οποίος έχει προσωπικό συμφέρον να ελέγχει τα ποσά που του καταβάλλονται μηνιαίως (απόφαση της 11ης Ιουλίου 1979, Broe κατά Επιτροπής, 252/78, EU:C:1979:186, σκέψη 11). Καίτοι είναι λυπηρό το γεγονός ότι ενίοτε η Διοίκηση αργεί πολύ να αντιληφθεί το παράτυπο μιας καταβολής, εντούτοις ο ενδιαφερόμενος όχι μόνο δεν απαλλάσσεται από κάθε προσπάθεια σκέψης ή ελέγχου, αλλά οφείλει να εντοπίζει σφάλμα που δεν θα μπορούσε να μη διακρίνει ένας υπάλληλος που επιδεικνύει τη συνήθη επιμέλεια (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Φεβρουαρίου 1994, White κατά Επιτροπής, T-107/92, EU:T:1994:17, σκέψη 39, και της 18ης Ιουνίου 2019, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής, T-828/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:422, σκέψη 63).

117 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι, μεταξύ των στοιχείων που λαμβάνει υπόψη ο δικαστής της Ένωσης προκειμένου να εκτιμήσει τον εμφανή χαρακτήρα του σφάλματος στο οποίο υπέπεσε η Διοίκηση, πέραν του επιπέδου ευθύνης του υπαλλήλου που συνδέεται με τον βαθμό και την αρχαιότητά του, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη επίσης ο βαθμός σαφήνειας των διατάξεων του ΚΥΚ που ορίζουν τις προϋποθέσεις χορήγησης των οφειλόμενων στον ενδιαφερόμενο αποδοχών, καθώς και η σπουδαιότητα των μεταβολών που επήλθαν στην προσωπική ή οικογενειακή του κατάσταση, εφόσον η καταβολή του επίμαχου ποσού συνδέεται με την εκτίμηση της κατάστασης αυτής από τη Διοίκηση (βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2019, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής, T-828/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:422, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

118 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, δεν είναι απαραίτητο να μπορεί ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος, στο πλαίσιο της άσκησης του καθήκοντος επιμέλειας που υπέχει, να προσδιορίσει με ακρίβεια την έκταση του σφάλματος της Διοίκησης. Αρκεί συναφώς να αμφιβάλλει ως προς το νομότυπο των επίμαχων καταβολών, οπότε είναι υποχρεωμένος να ενημερώσει σχετικά τη Διοίκηση ώστε αυτή να προβεί στους αναγκαίους ελέγχους (βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2019, Quadri di Cardano κατά Επιτροπής, T-828/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:422, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

119 Εν προκειμένω, το σφάλμα του ΡΜΟ οφείλεται στην εφαρμογή συντελεστή πολλαπλασιασμού 1 αντί 0,9426565 στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Το σφάλμα αυτό, στο οποίο το ΡΜΟ υπέπεσε αρχικώς τον Φεβρουάριο του 2013, εξακολούθησε να υφίσταται στη συνέχεια, ακόμη και κατά το χρονικό σημείο της συνταξιοδότησης του προσφεύγοντος και του καθορισμού των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων.

120 Συναφώς, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 22, στην περίπτωση του προσφεύγοντος, στην οποία εφαρμοζόταν μέχρι τότε συντελεστής πολλαπλασιασμού 0,9426565, εφαρμόστηκε, από το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 και έπειτα, συντελεστής πολλαπλασιασμού 1, με αποτέλεσμα να αυξηθούν οι αποδοχές του κατά 737,75 ευρώ μηνιαίως. Επιπλέον, εφαρμόστηκε για το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Ιανουαρίου του 2013 αναδρομική διόρθωση των καθαρών αποδοχών του, συνολικού ύψους 7 948,81 ευρώ, η οποία του καταβλήθηκε τον Φεβρουάριο του 2013.

121 Οι μεταβολές αυτές, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας τους, έπρεπε κατ' ανάγκην να γίνουν αντιληπτές από τον προσφεύγοντα.

122 Επιπλέον, ο προσφεύγων δεν προήχθη τον Οκτώβριο του 2011, ώστε να δικαιολογείται ο καθορισμός νέου συντελεστή πολλαπλασιασμού (βλ. σκέψεις 12 και 93 ανωτέρω). Δεν προήχθη δε ούτε κατά κλιμάκιο ώστε να δικαιολογείται αύξηση του μισθού του.

123 Επιπλέον, η μετάταξη του προσφεύγοντος στην ΕΥΕΔ τον Οκτώβριο του 2011 δεν μπορούσε να δικαιολογήσει συγχρόνως τη διατήρηση της κατάταξης στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, τον οποίον κατείχε ο προσφεύγων δυνάμει των μεταβατικών διατάξεων του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, και την κατάργηση του συντελεστή πολλαπλασιασμού που είχε εφαρμογή βάσει των μεταβατικών διατάξεων του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψεις 103 και 105 ανωτέρω).

124 Τέλος, είναι βεβαίως αληθές ότι ο προσφεύγων διορίστηκε προϊστάμενος της ΕΑΑΑ το 2013, ωστόσο, κατά τον διορισμό αυτόν, παρέμεινε στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8 (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω). Επιπλέον, ο διορισμός αυτός, ο οποίος πραγματοποιήθηκε τον Ιούλιο του 2013, δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την καταβολή, τον Φεβρουάριο του 2013, συμπληρώματος αποδοχών για το χρονικό διάστημα μεταξύ Οκτωβρίου του 2011 και Ιανουαρίου του 2013.

125 Δεδομένου ότι δεν σημειώθηκαν στη σταδιοδρομία του προσφεύγοντος γεγονότα τα οποία θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν τις μεταβολές που μνημονεύονται στη σκέψη 120 ανωτέρω, αυτές θα έπρεπε κατά μείζονα λόγο να επισημανθούν από τον προσφεύγοντα.

126 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι, τον Φεβρουάριο του 2013, ο προσφεύγων υπηρετούσε ήδη περισσότερο από δεκατρία έτη και είχε βαθμό AD 12, κλιμάκιο 8, στον οποίον αντιστοιχεί μισθός ίσος με τον μισθό του βαθμού AD 14, πρώτο κλιμάκιο. Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε με τα υπομνήματά του ότι, στη συνέχεια, ως προϊστάμενος της ΕΑΑΑ, «άσκησε τις εξουσίες της αρχής που είναι αρμόδια να εκπροσωπεί την ΕΑΑΑ για κάθε νομική πράξη που έχει οικονομικές και διοικητικές συνέπειες». Ένα τέτοιο επίπεδο ευθύνης, καθώς και η φύση των καθηκόντων του προσφεύγοντος ενισχύουν την άποψη της Επιτροπής ότι ο ενδιαφερόμενος δεν μπορούσε να αγνοεί, και πάντως όχι μετά τον Μάρτιο του 2015, την ύπαρξη σφάλματος εκ μέρους του PMO.

127 Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει, χωρίς να αντικρούεται επί του σημείου αυτού, ότι από τη σύγκριση και μόνο μεταξύ της διοικητικής κατάστασης του προσφεύγοντος, όπως αυτή προέκυπτε από την ηλεκτρονική εφαρμογή που του παρείχε τη δυνατότητα να συμβουλεύεται τον ατομικό του φάκελο, και της ίδιας διοικητικής κατάστασης όπως προέκυπτε από τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών του καθίστατο εμφανής μια ασυμφωνία όσον αφορά τον συντελεστή πολλαπλασιασμού που εφαρμοζόταν στην περίπτωσή του (βλ. σκέψη 113 ανωτέρω).

128 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο προσφεύγων, όταν έλαβε, τον Φεβρουάριο του 2013, αύξηση των αποδοχών του κατά 737,75 ευρώ και, τον ίδιο μήνα, αναδρομική διόρθωση των καθαρών αποδοχών του, συνολικού ύψους 7 948,81 ευρώ, έπρεπε τουλάχιστον να αμφιβάλλει ως προς το αν πληρούσε τις προϋποθέσεις για μια τέτοια αύξηση χωρίς μεταβολή του βαθμού του, η οποία θα μπορούσε να δικαιολογήσει το γεγονός ότι ο συντελεστής πολλαπλασιασμού που εφαρμόστηκε στην περίπτωσή του ανήλθε από 0,9426565 σε 1. Λόγω των αμφιβολιών αυτών σχετικά με το νομότυπο της απόφασης που αποτυπώνεται στο ενημερωτικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013, όφειλε να

ενημερώσει για το πρόβλημα τις αρμόδιες υπηρεσίες του PMO (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1979, Broe κατά Επιτροπής, 252/78, EU:C:1979:186, σκέψη 13, και της 10ης Φεβρουαρίου 1994, White κατά Επιτροπής, T-107/92, EU:T:1994:17, σκέψη 42).

129 Από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι ο προσφεύγων προέβη σε τέτοιες ενέργειες, ούτε κατά τον χρόνο που του κοινοποιήθηκε το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 ούτε στη συνέχεια, ιδίως όταν του κοινοποιήθηκε το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015 που καθόριζε τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα, ενώ το σφάλμα του PMO εξακολουθούσε να είναι εμφανές κατά τον χρόνο εκείνο.

130 Κατά συνέπεια, δεν αποδείχθηκε παράβαση του άρθρου 85 του ΚΥΚ.

131 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι το PMO επέδειξε αμέλεια ή υπέπεσε σε σφάλμα εκδίδοντας την απόφαση που αποτυπώνεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013 και, εν συνεχεία, στο σημείωμα της 6ης Μαρτίου του 2015. Πράγματι, οι περιστάσεις αυτές δεν ασκούν επιρροή στην εφαρμογή του άρθρου 85 του ΚΥΚ, το οποίο προϋποθέτει ακριβώς ότι η Διοίκηση υπέπεσε σε σφάλμα προβαίνοντας στην παράτυπη καταβολή (αποφάσεις της 24ης Φεβρουαρίου 1994, Stahlschmidt κατά Κοινοβουλίου, T-38/93, EU:T:1994:23, σκέψη 23, της 30ής Νοεμβρίου 2006, J κατά Επιτροπής, T-379/04, EU:T:2006:368, σκέψη 100, και της 16ης Μαΐου 2007, F κατά Επιτροπής, T-324/04, EU:T:2007:140, σκέψη 139).

132 Ομοίως, το συμπέρασμα που συνήχθη στη σκέψη 130 ανωτέρω δεν αναιρείται από τα λοιπά επιχειρήματα του προσφεύγοντος.

133 Πρώτον, το επιχείρημα σχετικά με την αδυναμία του προσφεύγοντος να λάβει γνώση ενδεχόμενης παρατυπίας, επειδή ούτε η σύμβασή του ούτε η απόφαση για την πρόσληψή του μνημόνευαν τον συντελεστή πολλαπλασιασμού, πρέπει να απορριφθεί υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων που εκτέθηκαν στις σκέψεις 120 έως 127 ανωτέρω.

134 Επιπλέον, ο συντελεστής πολλαπλασιασμού 1 εμφανιζόταν στο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Φεβρουαρίου του 2013. Επομένως, ο προσφεύγων μπορούσε να γνωρίζει την ύπαρξη και το ύψος του.

135 Δεύτερον, ο καθορισμός του συντελεστή πολλαπλασιασμού που έπρεπε να εφαρμοστεί στην περίπτωση του προσφεύγοντος, δηλαδή 0,9426565, προέκυπτε από τη συνδυασμένη εφαρμογή στην περίπτωση του προσφεύγοντος των διατάξεων που εκτίθενται στις σκέψεις 91 έως 93 ανωτέρω. Κατά συνέπεια, κακώς ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι καμία διάταξη του ΚΥΚ δεν του παρείχε τη δυνατότητα να ελέγξει την ακρίβεια του συντελεστή πολλαπλασιασμού που εφαρμόστηκε στην περίπτωσή του.

136 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι τεκμαίρεται ότι κάθε υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού γνωρίζει τον ΚΥΚ (απόφαση της 19ης Μαΐου 1999, Connolly κατά Επιτροπής, T-34/96 και T-163/96, EU:T:1999:102, σκέψη 168). Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι αγνοούσε την ύπαρξη και το περιεχόμενο των διατάξεων αυτών, πολλώ δε μάλλον λαμβανομένου υπόψη του επιπέδου ευθύνης του και της αρχαιότητάς του.

137 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Σχετικά με την παραβίαση των αρχών για την ανάκληση των νόμιμων πράξεων

138 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, η αναδρομική ανάκληση νόμιμης διοικητικής πράξης με την οποία έχουν απονεμηθεί δικαιώματα ή παρόμοια πλεονεκτήματα είναι αντίθετη προς τις γενικές αρχές του δικαίου (βλ. απόφαση της 27ης Ιουνίου 2017, Ruiz Molina κατά EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

139 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση για τον καθορισμό του βαθμού και του κλιμακίου του κατά τον χρόνο της μετάταξής του στην ΕΥΕΔ, την 1η Οκτωβρίου 2011, ήταν νόμιμη και του παρείχε δικαιώματα. Επομένως, δεν μπορούσε, κατά την άποψή του, να ανακληθεί.

140 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το PMO δεν ανακάλεσε νόμιμη πράξη.

141 Επισημαίνεται ότι τα σημειώματα της 30ής Νοεμβρίου 2017 και της 31ης Ιανουαρίου 2018, των οποίων την ακύρωση ζητεί ο προσφεύγων, σε αντίθεση με όσα ο ίδιος φαίνεται να υποστηρίζει, δεν μετέβαλαν τον βαθμό ή το κλιμάκιό του. Το κλιμάκιο του προσφεύγοντος μεταβλήθηκε με το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015, του οποίου την ακύρωση δεν ζητεί ο προσφεύγων και το οποίο δεν τροποποιήθηκε ως προς το σημείο αυτό με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017 (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω).

142 Εν πάση περιπτώσει, το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015, στο μέτρο που δεν τροποποιήθηκε ως προς το σημείο αυτό με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, κατέστη απρόσβλητο, δεδομένου, αφενός, ότι ο ίδιος ο προσφεύγων δήλωσε ότι του είχε κοινοποιηθεί τον Μάρτιο του 2015 και, αφετέρου, ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι υποβλήθηκε κατ' αυτού διοικητική ένσταση εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο ΚΥΚ.

143 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Σχετικά με την παραβίαση των αρχών για την ανάκληση των παράνομων πράξεων

144 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές σχετικά με την ανάκληση των παράνομων πράξεων. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι ένα κοινοτικό όργανο μπορεί να ανακαλέσει παράνομη πράξη που παρέχει δικαιώματα μόνον εφόσον η ανάκληση πραγματοποιηθεί εντός εύλογης προθεσμίας. Επικαλείται επίσης συναφώς την αρχή της ασφάλειας δικαίου και την υποχρέωση τήρησης τρίμηνης προθεσμίας, η οποία αντιστοιχεί στην προθεσμία που τάσσεται στον υπάλληλο ή στο μέλος του λοιπού προσωπικού για να προσβάλει πράξη της Διοίκησης.

145 Ο προσφεύγων επικαλείται εξάλλου τη συμβατική σχέση που διατηρούσε με το θεσμικό όργανο που τον απασχολούσε και το γεγονός ότι οι όροι απασχόλησης που απέρρεαν από τη σχέση αυτή δεν μπορούσαν να τροποποιηθούν σε χρονικό σημείο μεταγενέστερο των τριών μηνών από την ανάληψη των καθηκόντων του, πολλώ δε μάλλον μεταγενέστερο της λήξης των καθηκόντων του. Προσθέτει ότι η ΕΥΕΔ ήταν υποχρεωμένη να του εγγυηθεί το σύνολο των δικαιωμάτων του, ιδίως τα δικαιώματά του επί των αποδοχών του. Αναφέρει επίσης, όσον αφορά πάντοτε τις τροποποιήσεις της συμβατικής σχέσης που διατηρούσε με το θεσμικό όργανο που τον απασχολούσε, ότι μόλις από τις 23 Νοεμβρίου 2017, και χωρίς να του κοινοποιηθεί καμία σχετική απόφαση, πληροφορήθηκε «ότι η θέση του θα ήταν θέση προϊσταμένου τομέα και ότι, ως εκ τούτου, δεν είχε δικαίωμα στο κλιμάκιο που χορηγείται λόγω της άσκησης διευθυντικών καθηκόντων».

146 Τέλος, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι ουδέποτε του κοινοποιήθηκε η απόφαση εφαρμογής νέου συντελεστή πολλαπλασιασμού επί των αποδοχών που λάμβανε κατά το χρονικό διάστημα άσκησης των καθηκόντων του.

147 Η Επιτροπή, η οποία υποστήριξε με τα υπομνήματά της ότι δεν είχε προβεί στην ανάκληση παράνομης πράξης, αλλά είχε απλώς διορθώσει ένα σφάλμα, ανακάλεσε τον ισχυρισμό αυτόν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

148 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, μολονότι πρέπει να αναγνωρίζεται σε κάθε θεσμικό όργανο της Ένωσης το οποίο διαπιστώνει ότι η πράξη που μόλις εξέδωσε πάσχει παρανομία το δικαίωμα να την ανακαλέσει αναδρομικώς εντός εύλογης προθεσμίας, το δικαίωμα αυτό μπορεί να περιοριστεί από την ανάγκη σεβασμού της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ωφελουμένου από την πράξη, ο οποίος στηρίχθηκε στη νομιμότητά της (αποφάσεις της 20ής Ιουνίου 1991, Cargill κατά Επιτροπής, C-248/89, EU:C:1991:264, σκέψη 20, και της 27ης Ιουνίου 2017, Ruiz Molina κατά EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, σκέψη 27).

149 Υπενθυμίζεται επιπλέον ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έχουν το δικαίωμα να ανακαλούν παράνομη πράξη μόνον εντός εύλογης προθεσμίας (αποφάσεις της 17ης Απριλίου 1997, de Compte κατά Κοινοβουλίου, C-90/95 P, EU:C:1997:198, σκέψη 35, και της 27ης Ιουνίου 2017, Ruiz Molina κατά EUIPO, T-233/16 P, EU:T:2017:435, σκέψη 27).

150 Επομένως, η ανάκληση παράνομης πράξης που ωφέλησε τον αποδέκτη της εξαρτάται εκ του νόμου από δύο προϋποθέσεις, από τις οποίες η πρώτη είναι να σέβεται τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του ενδιαφερομένου και η δεύτερη να πραγματοποιείται εντός εύλογης προθεσμίας.

151 Όσον αφορά, πρώτον, τον σεβασμό της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ενδιαφερομένου, κατά πάγια νομολογία, το δικαίωμα επίκλησης της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προϋποθέτει ότι συντρέχουν σωρευτικώς τρεις προϋποθέσεις. Πρώτον, πρέπει να έχουν δοθεί από τη Διοίκηση στον ενδιαφερόμενο συγκεκριμένες, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες διαβεβαιώσεις, προερχόμενες από αρμόδιες και αξιόπιστες πηγές. Δεύτερον, οι διαβεβαιώσεις αυτές πρέπει να είναι ικανές να δημιουργήσουν θεμιτή προσδοκία σ' αυτόν προς τον οποίον απευθύνονται. Τρίτον, οι παρεχόμενες διαβεβαιώσεις πρέπει να είναι σύμφωνες με τους εφαρμοστέους κανόνες (βλ. απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2016, Montagut Viladot κατά Επιτροπής, T-696/14 P, EU:T:2016:30, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

152 Επισημαίνεται ότι, μολονότι η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης μπορεί να περιορίσει το δικαίωμα της Διοίκησης να ανακαλέσει αναδρομικώς παράνομη πράξη στην περίπτωση που ο αποδέκτης της πράξης μπορούσε να στηριχθεί στην επίφαση νομιμότητας της πράξης αυτής, η προϋπόθεση αυτή δεν θεωρείται ότι πληρούται όταν συντρέχουν αντικειμενικές περιστάσεις βάσει των οποίων ο ενδιαφερόμενος θα έπρεπε να έχει αντιληφθεί το επίμαχο σφάλμα ή, με άλλα λόγια, όταν υφίστανται στοιχεία ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της πράξης. Επομένως, ο ενδιαφερόμενος δεν μπορεί να στηριχθεί στην επίφαση νομιμότητας της ανακαλούμενης πράξης, ιδίως όταν αυτή στερείται νομικής βάσης ή εκδόθηκε προδήλως κατά παράβαση των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου (απόφαση της 12ης Μαΐου 2010, Bui Van κατά Επιτροπής, T-491/08 P, EU:T:2010:191, σκέψη 44).

153 Η νομολογία περί αναδρομικής ανάκλησης παράνομων πράξεων που παρέχουν δικαιώματα αποσκοπεί ακριβώς στο να συνδυάσει δύο αρχές, την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή της νομιμότητας. Σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, όταν ένας επιμελής υπάλληλος δεν θα ήταν δυνατόν να μη διακρίνει την παρανομία, η εμπιστοσύνη δεν μπορεί να θεωρηθεί δικαιολογημένη και, ως εκ τούτου, η αρχή της νομιμότητας εφαρμόζεται πλήρως (απόφαση της 12ης Μαΐου 2010, Bui Van κατά Επιτροπής, T-491/08 P, EU:T:2010:191, σκέψη 45).

154 Επισημαίνεται ότι η νομολογία σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης όσον αφορά την αναδρομική ανάκληση παρανόμων πράξεων που παρέχουν δικαιώματα, και ειδικότερα αυτή που μνημονεύθηκε στη σκέψη 153 ανωτέρω, απηχεί τη νομολογία που έχει εφαρμογή στην αναζήτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων (βλ. σκέψεις 115 έως 118

ανωτέρω, ιδίως σκέψη 115). Η σύγκλιση αυτή δεν προκαλεί έκπληξη, δεδομένου ότι το άρθρο 85 του ΚΥΚ αποτελεί έκφραση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (απόφαση της 13ης Μαρτίου 1990, Costacurta κατά Επιτροπής, T-34/89 και T-67/89, EU:T:1990:20, σκέψη 43).

155 Κατά συνέπεια, αν μια παρατυπία είναι τέτοια ώστε να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 85 του ΚΥΚ, δεν μπορεί να δημιουργήσει θεμιτή προσδοκία στον ωφελούμενο από αυτήν.

156 Όπως προαναφέρθηκε (βλ. σκέψη 129 ανωτέρω), το ΡΜΟ δεν υπέπεσε σε σφάλμα εφαρμόζοντας εν προκειμένω τις διατάξεις του άρθρου 85 του ΚΥΚ, όπως αυτές έχουν ερμηνευθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου (βλ. σκέψεις 115 έως 118 ανωτέρω).

157 Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων, όταν, τον Φεβρουάριο του 2013, έλαβε αύξηση των αποδοχών του κατά 737,75 ευρώ αναδρομικώς από τον Οκτώβριο του 2011 και, τον ίδιο μήνα, αναδρομική διόρθωση των καθαρών αποδοχών του, συνολικού ύψους 7 948,81 ευρώ, θα έπρεπε, τουλάχιστον, να έχει αμφιβολίες ως προς το αν πληρούσε τις προϋποθέσεις για να τύχει μιας τέτοιας αύξησης χωρίς μεταβολή του βαθμού του, η οποία θα μπορούσε να δικαιολογήσει το γεγονός ότι ο συντελεστής πολλαπλασιασμού που εφαρμόστηκε στην περίπτωσή του ανήλθε από 0,9426565 σε 1 (βλ. σκέψεις 119 έως 128 ανωτέρω).

158 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι δεν αποδείχθηκε, εν προκειμένω, η ύπαρξη δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

159 Όσον αφορά, δεύτερον, την τήρηση εύλογης προθεσμίας, υπενθυμίζεται ότι ο εύλογος χαρακτήρας μιας προθεσμίας πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με το σύνολο των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-238/99 P, C-245/99 P, C-244/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, EU:C:2002:582, σκέψη 187).

160 Ειδικότερα, όταν η ανάκληση παράνομης πράξης οδηγεί σε αναζήτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων, πρέπει να εξετάζεται αν η ανακληθείσα πράξη έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο.

161 Πράγματι, όταν η επίμαχη πράξη έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο, η ανάκλησή της, η οποία έχει το ίδιο αποτέλεσμα με την αναζήτηση των ποσών που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως βάσει της πράξης αυτής, προκύπτει από την απλή εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 85 του ΚΥΚ. Σε μια τέτοια περίπτωση, προκειμένου να διατηρηθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα των διατάξεων του άρθρου 85, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του ΚΥΚ, η εν λόγω πράξη πρέπει να ανακληθεί εντός της πενταετούς προθεσμίας που προβλέπουν οι διατάξεις αυτές.

162 Επισημαίνεται ότι η έννοια της «απόφασης που έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο» έχει ήδη χρησιμοποιηθεί από τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης προκειμένου να οριοθετηθεί το πεδίο εφαρμογής της νομολογίας σύμφωνα με την οποία η κοινοποίηση του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών ή σύνταξης του οικείου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού συνεπάγεται την έναρξη των προθεσμιών για την υποβολή διοικητικής ένστασης και για την άσκηση προσφυγής (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω).

163 Συναφώς, ένας μη εξαντλητικός κατάλογος των αποφάσεων που έχουν αμιγώς χρηματικό αντικείμενο –των οποίων η ύπαρξη και το περιεχόμενο, λόγω του αντικειμένου τους, μπορούν να προκύπτουν σαφώς από εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών ή σύνταξης απευθυνόμενο ατομικώς στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού– καταρτίστηκε από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης με την απόφαση της 28ης Ιουνίου 2006, Grünheid κατά Επιτροπής (F-101/05, EU:F:2006:58, σκέψεις 43 και 44). Τότε, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης παρέπεμψε, μεταξύ άλλων, στα μέτρα που αφορούσαν τον καθορισμό διορθωτικών συντελεστών, την ετήσια αναπροσαρμογή των αποδοχών, την κατ' αποκοπήν επιστροφή των εξόδων ταξιδίου, την άρνηση χορήγησης επιδόματος αποδημίας ή τις κρατήσεις λόγω οικογενειακών επιδομάτων που έχουν εισπραχθεί από άλλη πηγή.

164 Πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των αποφάσεων που έχουν αμιγώς χρηματικό αντικείμενο και εκείνων οι οποίες, μολονότι έχουν χρηματικές συνέπειες, έχουν αντικείμενο που υπερβαίνει τον καθορισμό των αμιγώς χρηματικών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου. Μπορεί να πρόκειται, για παράδειγμα, για απόφαση περί οριστικής κατάταξης νεοπροσληφθέντος υπαλλήλου ή για απόφαση προαγωγής.

165 Εν προκειμένω, με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, το PMO ανακάλεσε το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015, στο μέτρο που αυτό καθόριζε το ποσό του μισθού που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξης του προσφεύγοντος με βάση συντελεστή πολλαπλασιασμού 1 (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω). Κατόπιν τούτου, μείωσε αναδρομικώς το ποσό της σύνταξης του προσφεύγοντος και απαίτησε την επιστροφή του καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος ποσού που προέκυπτε από την καταβολή υψηλότερου ποσού σύνταξης, κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Απριλίου του 2015 και Δεκεμβρίου του 2017.

166 Επομένως, με το έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 2017 ανακλήθηκε πράξη η οποία έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο.

167 Η ανάκληση αυτή πραγματοποιήθηκε εντός χρονικού διαστήματος δύο ετών και εννέα μηνών περίπου, το οποίο είναι μικρότερο της πενταετούς προθεσμίας που ισχύει εν προκειμένω (βλ. σκέψη 161 ανωτέρω).

168 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι δεν αποδείχθηκε εν προκειμένω η παράβαση των κανόνων περί ανάκλησης των παρανόμων πράξεων.

169 Το συμπέρασμα που εκτίθεται στη σκέψη 168 ανωτέρω δεν αναιρείται από τα λοιπά επιχειρήματα του προσφεύγοντος.

170 Πρώτον, τα επιχειρήματα που μνημονεύονται στη σκέψη 145 ανωτέρω αφορούν μεταβολή του κλιμακίου του προσφεύγοντος που προκύπτει από το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015 και όχι από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

171 Δεύτερον, η εφαρμογή της αρχής της ασφάλειας δικαίου (βλ. σκέψη 144 ανωτέρω) δεν απαγορεύει στα θεσμικά όργανα της Ένωσης να προβαίνουν στην ανάκληση παράνομης διοικητικής πράξης μετά την παρέλευση προθεσμίας τριών μηνών. Πράγματι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 161 ανωτέρω, όταν η επίμαχη πράξη έχει αμιγώς χρηματικό αντικείμενο, όπως εν προκειμένω, έχει εφαρμογή η πενταετής προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 85, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του ΚΥΚ.

172 Τρίτον, το επιχείρημα που μνημονεύεται στη σκέψη 145 ανωτέρω δεν αφορά το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017 ούτε το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018, τα οποία δεν μετέβαλαν ούτε τις αποδοχές που είχε λάβει ο προσφεύγων κατά την περίοδο υπηρεσίας του ούτε τον βαθμό του, το κλιμάκιο ή την αρχαιότητά του κατά κλιμάκιο, αλλά περιορίστηκαν να εφαρμόσουν στην περίπτωση του προσφεύγοντος συντελεστή πολλαπλασιασμού 0,9426565 αντί 1, επιφέροντας έτσι μεταβολές στον μισθό που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξής του.

173 Εν πάση περιπτώσει, από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι ο προσφεύγων έτυχε επιπλέον κλιμακίου για να ληφθούν υπόψη τα διευθυντικά του καθήκοντα.

174 Επομένως, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Σχετικά με την ανεπαρκή αιτιολογία

175 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις τις οποίες προσβάλλει στερούνται πλήρως προσήκουσας αιτιολογίας.

176 Προσθέτει ότι η Επιτροπή αναφέρεται σε αντιφατικές αριθμητικές τιμές, όσον αφορά τον συντελεστή πολλαπλασιασμού.

177 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017 και το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018 είναι επαρκώς αιτιολογημένα.

178 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι η απαίτηση αιτιολογήσεως, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ, και επαναλαμβάνεται στο άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, έχει ως σκοπό να παράσχει τη δυνατότητα στον μεν δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας των βλαπτικών αποφάσεων, στους δε ενδιαφερομένους επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζουν αν οι αποφάσεις αυτές είναι βάσιμες ή αν, αντιθέτως, πάσχουν ελάττωμα που επιτρέπει την αμφισβήτηση της νομιμότητάς τους (αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 1981, Michel κατά Κοινοβουλίου, 195/80, EU:C:1981:284, σκέψη 22, της 14ης Ιουνίου 2018, Spagnolli κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-568/16 και T-599/16, EU:T:2018:347, σκέψη 68, και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, UC κατά Κοινοβουλίου, T-572/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:975, σκέψη 57).

179 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία μιας πράξης πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα. Επομένως, μια απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου το οποίο είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο και του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2019, PT κατά ETE, T-573/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:481, σκέψη 375 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

180 Εν προκειμένω, με υπηρεσιακό σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017, το PMO επισήμανε στον προσφεύγοντα ότι, μετά τη μεταρρύθμιση του 2004, ο αριθμός των κλιμακίων περιορίστηκε σε πέντε και ότι, για τον λόγο αυτόν, ο ίδιος είχε καταταγεί κατά τη συνταξιοδότησή του στον βαθμό AD 12, κλιμάκιο 5, αντί του βαθμού AD 12, κλιμάκιο 8 (που ήταν ο βαθμός του όταν ακόμη εργαζόταν). Παρά ταύτα, είχε εφαρμοστεί στην περίπτωσή του διορθωτικός συντελεστής 1,1314352, προκειμένου η σύνταξή του να υπολογιστεί βάσει μισθού αντίστοιχου με τον δικό του όταν ασκούσε ακόμη τα καθήκοντά του, δηλαδή 13 322,22 ευρώ.

181 Το PMO υπενθύμισε επίσης με το σημείωμα αυτό ότι ο συντελεστής πολλαπλασιασμού, βάσει του οποίου ο μισθός του προσφεύγοντος είχε υπολογιστεί τον Μάρτιο του 2015, πριν από τη συνταξιοδότησή του, μεταβλήθηκε τον Φεβρουάριο του 2013 από 0,9426565 σε 1. Εντούτοις, κατά το PMO, η μεταβολή αυτή δεν ήταν δικαιολογημένη, διότι δεν συνδεόταν με προαγωγή. Σε αυτήν οφειλόταν η καταβολή του καθ' υπέρβαση εισπραχθέντος ποσού που διαπιστώθηκε τον Νοέμβριο του 2015.

182 Κατά το PMO πάντοτε, στο σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017, το σφάλμα σχετικά με τον συντελεστή πολλαπλασιασμού είχε επίπτωση στην εκτίμηση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι το σημείωμα της 6ης Μαρτίου 2015 στηρίχθηκε σε εσφαλμένο συντελεστή πολλαπλασιασμού και, επομένως, σε εσφαλμένο βασικό μισθό. Καταλήγοντας επί του σημείου αυτού, το PMO ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι επρόκειτο να του κοινοποιηθεί με χωριστό έγγραφο νέο σημείωμα σχετικά με τη σύνταξή του.

183 Με το σημείωμα της 30ής Νοεμβρίου 2017, ο βασικός μισθός τροποποιήθηκε και καθορίστηκε σε 12 558,28 ευρώ. Κατά συνέπεια, ο διορθωτικός συντελεστής που εφαρμόστηκε λόγω της αλλαγής κλιμακίου για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 180 ανωτέρω μειώθηκε από 1,1314352 σε 1,066555. Στο έγγραφο επισημαίνεται ότι οι μεταβολές αυτές θα άρχιζαν να ισχύουν από 1ης Απριλίου 2015.

184 Στο εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Ιανουαρίου του 2018, στο οποίο εμφανίζεται το νέο ύψος του διορθωτικού συντελεστή, δηλαδή 1,066555, γίνεται λόγος για απαίτηση της Ένωσης ύψους 7 389,51 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στο ποσό των απαιτήσεων που είχαν βεβαιωθεί μεταξύ Απριλίου του 2015 και Δεκεμβρίου του 2017, οι οποίες εμφανίζονται επίσης στο ίδιο αυτό εκκαθαριστικό σημείωμα.

185 Τέλος, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 40 ανωτέρω, στο χρονοδιάγραμμα που συνόδευε το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018, το PMO γνωστοποίησε το συνολικό ποσό καθεμιάς από τις τρεις απαιτήσεις, το οποίο για την τρίτη απαίτηση ανερχόταν σε 7 389,51 ευρώ.

186 Είναι αληθές ότι, στο σημείωμα της 23ης Νοεμβρίου 2017, η παρουσίαση της σχέσης μεταξύ, αφενός, του συντελεστή πολλαπλασιασμού ο οποίος επέτρεπε τη διατήρηση στο ίδιο ύψος των μισθών των μελών του λοιπού προσωπικού που θα υπολογίζονταν στο εξής με βάση τη νέα μισθολογική κλίμακα μετά τη μεταρρύθμιση του 2004 (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω) και, αφετέρου, του διορθωτικού συντελεστή που εφαρμόστηκε προκειμένου η σύνταξη του προσφεύγοντος να υπολογιστεί με βάση μισθό αντίστοιχο με τον βασικό, δηλαδή με τον δικό του μισθό (ή με εκείνον που θα έπρεπε να λαμβάνει) όταν ήταν ακόμη εν ενεργεία (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω), περιπλέχθηκε λόγω του ότι το PMO χρησιμοποιούσε κάποιες φορές τον ίδιο όρο «multiplikationsfaktor» για να δηλώσει αδιακρίτως τόσο τον συντελεστή πολλαπλασιασμού όσο και τον διορθωτικό συντελεστή.

187 Ωστόσο, ένας πρώην υπάλληλος τόσο έμπειρος και ευλόγως ενημερωμένος όσο ο προσφεύγων, στην περίπτωση του οποίου επιπλέον είχε εφαρμοστεί συντελεστής πολλαπλασιασμού από τότε που τέθηκε σε ισχύ η μεταρρύθμιση του 2004, ενώ διορθωτικός συντελεστής εφαρμόστηκε μόνο μετά τη συνταξιοδότησή του, τον Απρίλιο του 2015, ήταν σε θέση να διακρίνει μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων.

188 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο προσφεύγων ήταν σε θέση να γνωρίζει την αιτιολογία του σημειώματος της 30ής Νοεμβρίου 2017, καθώς και του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018, καθόσον με αυτό διαπιστωνόταν η ύπαρξη της τρίτης απαίτησης.

189 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίον προβάλλεται ανεπαρκής αιτιολογία πρέπει να απορριφθεί.

Σχετικά με την πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

190 Ο προσφεύγων, αφού υπενθύμισε διάφορες κανονιστικές διατάξεις που αφορούν την ΕΑΑΑ, επισημαίνει ότι, μέχρι τη συνταξιοδότησή του, είχε αναλάβει σημαντικές διοικητικές αρμοδιότητες και ασκούσε διευθυντικά καθήκοντα. Επομένως, οι πληροφορίες που η ΕΥΕΔ παρέσχε στο PMO είναι εσφαλμένες.

191 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι το PMO έλαβε υπόψη την κατάταξη του προσφεύγοντος όπως αυτή είχε γίνει από τις αρμόδιες αρχές κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του.

192 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι έχει αποδειχθεί, το γεγονός ότι ο προσφεύγων άσκησε υψηλά καθήκοντα, ιδίως δε διευθυντικά, δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα του σημειώματος της 30ής Νοεμβρίου 2017 και του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018, στο μέτρο που αφορά την ύπαρξη της τρίτης απαίτησης, δεδομένου ότι η διόρθωση που εφαρμόστηκε στο ποσό της σύνταξης του προσφεύγοντος με το εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Ιανουαρίου του 2018 δεν στηρίζεται στο είδος των καθηκόντων που ασκούσε ο προσφεύγων, αλλά στο γεγονός ότι, μετά τη μεταρρύθμιση του 2004, δεν είχε τύχει καμιάς προαγωγής η οποία θα δικαιολογούσε την αναδρομική τροποποίηση, τον Φεβρουάριο του 2013, του συντελεστή πολλαπλασιασμού που εφαρμοζόταν στην περίπτωσή του και τη μετέπειτα συνέχιση της εφαρμογής του τροποποιημένου συντελεστή (βλ. σκέψεις 181 έως 183 ανωτέρω).

193 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίον προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως πρέπει να απορριφθεί.

194 Όσον αφορά εξάλλου το επιχείρημα ότι η Επιτροπή «ποτέ δεν προσκόμισε τις αποφάσεις σε εκτέλεση των οποίων εκδόθηκαν από 1ης Απριλίου 2015 [τ]α εκκαθαριστικά σημειώματα σύνταξης [του προσφεύγοντος]», το επιχείρημα αυτό δεν συνδέεται με τη νομιμότητα του σημειώματος της 30ής Νοεμβρίου 2017 και του σημειώματος της 31ης Ιανουαρίου 2018 που κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί.

195 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

196 Κατά το άρθρο 135, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμη και τον νικήσαντα διάδικο σε μέρος ή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του, ακόμη και πριν από την κίνηση της δίκης.

197 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 63 ανωτέρω, είναι λυπηρό το γεγονός ότι το ΡΜΟ δεν παρείχε με το εκκαθαριστικό σημείωμα σύνταξης του Νοεμβρίου του 2015 εξηγήσεις ως προς την αιτιολογία της απόφασης με την οποία διαπιστώθηκε η ύπαρξη της πρώτης απαίτησης. Εξάλλου, το ΡΜΟ, αφού προσδιόρισε το σφάλμα σχετικά με τον συντελεστή πολλαπλασιασμού που εφαρμόστηκε στην περίπτωση του προσφεύγοντος, χρειάστηκε δύο έτη για να συναγάγει όλες τις συνέπειες από το σφάλμα αυτό. Επιπλέον, μόλις με το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 2018 απέκτησε ο προσφεύγων πρόσβαση στο πλήρες χρονοδιάγραμμα στο οποίο αποτυπωνόταν το σύνολο των παρελθόντων και των μελλοντικών ποσών που εξοφλούνταν σε σχέση με καθεμιά από τις τρεις απαιτήσεις. Τέλος, με την απόρριψη της διοικητικής ένστασης, στις 27 Ιουνίου 2018, η Επιτροπή περιορίστηκε να προβάλει, εν μέρει εσφαλμένως, το απαράδεκτο της ένστασης αυτής, χωρίς να απαντήσει επί της ουσίας στα ουσιώδη, παρά ταύτα, επιχειρήματα του προσφεύγοντος.

198 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων που εκτέθηκαν στη σκέψη 197 ανωτέρω, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή πρέπει να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, το ήμισυ των εξόδων του προσφεύγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Ευρωπαϊκή Ένωση φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, το ήμισυ των εξόδων του ZF.

Gervasoni Madiseda da Silva Passos

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Φεβρουαρίου 2020.

(υπογραφές)